

ster har meddelt, at han havde fuld Sympati for en Forbedring af Soldaternes Lønning, og han syntes ogsaa at antyde, at han let kunde fremkomme med Forslag i denne Retning; men jeg fik i samme Aandedrag den Opfattelse, at saa længe Ministeren ikke havde faaet gennemført Loven om Underofficerernes Lønning, var der slet ikke til at tænke paa de menige, idet han erklærede, at Underofficererne ligefrem sad og sultede, og at der derfor først og fremmest maatte gøres noget for dem. Jeg er af dem, som ingenlunde vil gaa af Vejen for en Forbedring af Underofficerernes Lønning. Jeg tror, der er Grund til at gaa til en saadan Forbedring, men paa den anden Side er jeg virkelig af dem, som ikke have glemt, at det er en frivillig Bestilling, Underofficererne ere gaaede ind til, og hvis denne Bestilling havde medført Sult og Nød for dem, tror jeg ikke, de vilde blive saa længe i Tjenesten, som de gøre, idet vi ofte se Underofficerer blive saa gamle, at de falde for Aldersgrænsen. Jeg tror ikke, Nøden er saa stor her, som Ministeren mener; men paa den anden Side skal jeg villig indrømme, at deres Lønning er for lav. (*Krigsministeren*. [Schnack]: Saa er vi enige i det væsentlige!) Ja, i det væsentlige ere vi enige. Men siden den højtærede Krigsminister afbrød mig, skal jeg fortælle den højtærede Krigsminister en lille Historie, som er ubetydelig i sig selv, men som illustrerer lidt, hvorfor det er saa vanskeligt at faa disse Underofficerer. Vi talte lidt om det i Fjor, jeg tog Ordet i den Anledning og afgav med faa Ord den Erklæring, at jeg troede, der var to Grunde, hvorfor det var vanskeligt at faa et tilstrækkeligt Antal Underofficerer. Den ene, det vil jeg indrømme, var maaske den lave Lønning, men den anden var sikkert den Behandling, som mange Underofficerer faa af deres overordnede. Mine Bemærkninger i Fjor bar ogsaa deres Frugt, men det var just ikke nogen glædelig Frugt. Jeg havde den Gang en Søn, der var paa Skolen i Aalborg som Befalingsmandselev; han var tvungen til det, thi ellers vilde han ikke være kommen der. Meningen er jo ganske vist den, at det skal være en frivillig Sag; men Kompagnicheferne have jo Ret til at udtage, hvem de ønske — og det skete i Aalborg — thi naar de erklære, at de, der melde sig, ikke due, kan jo ingen bestride det, og saa har de Lov til at tage saa mange, til de faa det fulde Tal; og blandt dem, der saaledes blev tvungne til at blive, var min Søn. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor-

dan hans Opførsel var, men jeg har god Grund til at sige, at han opførte sig meget godt. Ved Prøven viste han sig at være en af de allerbedste, og han blev saa Korporalselev. Men da jeg havde holdt min Tale her i Rigsdagen og i al Uskyldighed gjort nogle Bemærkninger, sker dette, at det første, han hørte, da han stiller Morgenen derefter, var, at Premierløjtnanten tilraaber ham: „Hør, Jensen-Bælum, De bliver noget sløj“. For at lade Officererne vederfares Retfærdighed, skal jeg sige, at det var baade første og sidste Gang, at han blev tiltalt paa denne Maade, thi han hedder lige saa lidt Jensen-Bælum, som jeg gør det; det er kun et Tilnavn efter Kredsen, som jeg ikke bruger. For at han nu ikke skulde være blind for, hvad det drejede sig om, kaldte Kaptajn Dalhoff-Nielsen ham om Middagen frem for alle de andre og erklærede, at han var bleven noget sløj nu, og at han skulde have en lille Stroppeur, en lille Ekstratur; men for at han ikke skulde være fejl underrettet om, hvad det gjaldt, var Dalhoff-Nielsen ærlig nok til at sige ham følgende: „Og saa har De en Fader der staar inde i Rigsdagen og taler haarde Ord om os Officerer“. Saa vidste han, hvad han skulde have Stroppeuren for. Et Par Underofficerer skulde give ham denne Stroppeur, og da de maaske vare mere humane end deres Kaptajn og vel ogsaa vidste, hvorfor de skulde give ham den, blev det ingen Ting til med denne Ekstræksercits. Men naar nu alle de andre Befalingsmandselever staa og høre noget saadant, faa de den Bevidsthed: „Det er ikke nok, at vi skulde lide for, at vi selv komme til at fornærme vore foresatte, men dersom vor Familie gør det, skulle vi ogsaa lide under dette“, og saa skulle de nok blive grundig kurerede for Lysten til at blive længer i Tjenesten. Jeg vil sige om min egen Søn, at det er muligt, at han kunde have haft nogen Tendens til at blive i Tjenesten, jeg vil ikke paastaa noget derom, men han blev i alt Fald grundig kureret den Gang, thi at det skulde være, fordi han var daarligere end de andre, antager jeg ikke, idet jeg ved, at Generalen om Foraaret henvendte sig til ham med Forespørgsel, om han ikke ønskede at blive i Tjenesten. Nu ønsker jeg hverken, at Dalhoff-Nielsen eller nogen anden skal have nogen Irettesættelse, det tror jeg heller ikke, de faa for en saadan Opførsel, men jeg har blot villet nævne denne ubetydelige Ting, fordi jeg tror, at det tilstrækkelig illustrerer, at der er mange, som kunde have